

Arrest

nr. 162 773 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 25 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. E. DE KETELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 juni 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 25 maart 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.18/03/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Betrokkene legt bij haar aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"(...) DOORDAT de gemachtigde van de staatssecretaris op 25.03.2013 het volgende schrijft:

(...)

TERWIJL deze motivering totaal geen rekening houdt met de beoordeling van de eigen behandelend arts.

Vooreerst is het opmerkelijk dat in de bestreden beslissing totaal niet wordt ingegaan op hetgeen duidelijk in de aanvraag werd aangegeven. Zo legt men ondermeer de medische verslagen, dewelke naast het standaard medisch getuigschrift, worden voorgelegd, naast zich neer met de eenvoudige motivatie dat er in het standaard medisch getuigschrift niet naar verwezen werd. Dit is niet ernstig.

Vervolgens is de motivering van de bestreden beslissing stereotiep. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet legt geenszins als voorwaarde op dat er een onmiddellijk risico op overlijden moet zijn bij terugkeer naar het land van herkomst, maar wel dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft.

Uit de elementen van het dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekster weldegelijk een ernstige ziekte heeft.

Om op een behoorlijke manier te antwoorden op het voorgelegde standaard medisch attest had verweerder minstens dienen te onderzoeken welke mogelijkheden van behandeling voorhanden waren in het land van herkomst. In dat opzicht werden duidelijke stukken gevoegd bij de aanvraag.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter vreemdelingenwet.

Om tot deze conclusie te komen motiveert de ambtenaar-geneesheer zijn advies in stijlformules:

Het is overduidelijk dat zowel de bestreden beslissing, als het advies van de ambtenaar-geneesheer gebruik maakt van stijlformules die voor eender welke verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kunnen gelden.

Tevens is het zo dat de ambtenaar-geneesheer enkel onderzocht heeft of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Zo stelt hij in zijn advies "Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 07/06/2012 blijkt dat de beschreven aandoeningen geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.", zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Hiermee heeft de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend geïnterpreteerd. (RvV 07 februari 2013, nr. 96 671) (stuk 5)

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De motivering van de bestreden beslissing steunende op deze deductie is bijgevolg niet afdoende. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot hetgeen de arts-adviseur stelt in diens advies niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt er "met vastheid gesteld kan worden" dat hij eveneens niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Hiermee werden onmiskenbaar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motiveringsplicht geschonden.

Tevens is er een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel, daar er enkel en alleen gebruik werd gemaakt van een stereotiepe motivering. Er werd ook bewust geen rekening gehouden met enkele medische verslagen onder de loutere motivering dat er niet naar verwezen werd in het standaard medisch getuigschrift. Tot slot werd ook niet het minste nazicht gedaan naar de beschikbaarheid van medische voorzieningen in het land van

herkomst, noch werd er aandacht besteed aan de landeninformatie over Kosovo, hetwelk aan de aanvraag werd gevoegd.

Verzoekster verwijst voor de beoordeling van dit beroep naar een arrest van de RvV d.d. 07 februari 2013, nr. 96 671. (stuk 5) Wanneer men de bestreden beslissingen, alsmede de adviezen van de ambtenaar-geneesheren vergelijken, dan stellen wij vast dat deze volledig gelijklopend zijn. Opnieuw een duidelijke bevestiging dat de motivering stereotiep is. (...)"

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat blijkt dat de ziekte van eerste verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging waarbij gewezen wordt op het medisch advies van de arts-adviseur van 18 maart 2012.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het gaat om het advies van 18 maart 2013 en dat er een materiële vergissing is geslopen in het jaartal.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, is in casu geenszins sprake van een stereotiepe motivering. Immers blijkt duidelijk uit het advies van de arts-adviseur dat deze specifiek ingaat op de medische toestand van de verzoekende partij en deze aan een beoordeling onderwerpt. De niet-onderbouwde overtuiging van de verzoekende partij dat het gaat om een stijlfomule kan niet overtuigen.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook het redelijkheidsbeginsel vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 maart 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, vermeldt het volgende:

“(…) Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.06.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 07/06/2012 blijkt dat betrokkene, volgens de huisarts, lijdt aan een depressie t.g.v. de socio-familiale situatie. Betrokkene neemt psychofarmaca. De aandoening kan enkel verbeteren na verandering van de sociale situatie dixit de huisarts. Als mogelijke complicatie vermeldt de huisarts suicide. Het eventuele risico op suicide is inherent aan elke depressie. Het risico op suicide lijkt mij bij betrokkene niet hoger dan het gemiddelde aangezien zij in het verleden geen wanhoopsdaden beging noch ermee dreigde deze te begaan en ook nooit werd gehospitaliseerd. Er worden geen acute periodes van wanhoop beschreven.

Psychiatrische opvolging zou vereist zijn. Betrokkene brengt echter geen enkel bewijs aan dat zij in België effectief door een psychiater wordt opgevolgd. Ik weerhoud deze opvolging dan ook niet als essentieel in de behandeling.

De aandoening houdt op dit moment geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (…)”

2.8. Verzoekende partij toont vooreerst niet aan welk belang zij heeft bij haar grief dat verweerder onterecht aangaf dat hij geen rekening diende te houden met de verschillende medische stukken die zij voegde bij het standaard medisch getuigschrift. De bestreden beslissing werd immers genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, wat impliceert dat deze beslissing volledig is gebaseerd op het advies van een ambtenaar-geneesheer. Het feit dat de ambtenaar die de bestreden beslissing nam van mening was dat hij geen rekening diende te houden met de bijlagen die door verzoekster gevoegd werden bij haar aanvraag doet geen afbreuk aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer – die als enige haar medische situatie kon beoordelen – aangaf een standpunt te hebben ingenomen. Zelfs indien echter zou moeten worden verondersteld dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoekster aangebrachte medische stukken anders dan het standaard medisch getuigschrift niet in aanmerking zou hebben genomen, dan nog blijkt niet welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek aangezien zij niet aannemelijk maakt dat de medische stukken waarnaar zij verwijst dienstige inlichtingen bevatten die niet zijn opgenomen in het standaard medisch getuigschrift en een toegevoegde waarde hebben. Inderdaad blijkt uit de bijgevoegde medische stukken dat verzoekende partij vijf maanden voor de opmaak van het standaard medisch getuigschrift tweemaal op psychiatrisch consult is geweest, met name op 9/12/2011 en op 17/01/2012, daar waar het standaard medisch getuigschrift dateert van 7 juni 2012, en waarbij slechts datgene herhaald wordt wat al was opgenomen in het standaard medisch getuigschrift, met name de verwijzing naar de socio-maatschappelijke context die weegt op de gemoedstoestand van de verzoekende partij en de vrees dat zij omwille daarvan een zelfmoord zal ondernemen. Dit zijn elementen waarop de arts-adviseur heeft geantwoord. Nu duidelijk blijkt dat er slechts twee psychiatrische consulten plaatsvonden en dit zeer geruime tijd voor de opmaak van het standaard medisch getuigschrift, is het evenmin kennelijk onredelijk van de arts-adviseur om te oordelen dat er geen bewijs voorligt dat verzoekende partij in België effectief door een psychiater wordt opgevolgd.

2.9. Verzoekende partij maakt voorts niet duidelijk op welke wijze geen rekening werd gehouden met de beoordeling van haar arts. Nogmaals benadrukt de Raad dat de arts-adviseur de bevindingen van de arts van de verzoekende partij onderzocht heeft en gemotiveerd heeft waarom hij van oordeel is dat het geenszins gaat om een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de arts-adviseur die door verweerder werd aangesteld – die ook optreedt als controlearts – verzoeksters situatie, op basis van de door haar aangebrachte stukken, anders inschatte dan de arts die verzoekster zelf consulteerde vormt op zich ook geen reden om te concluderen dat enige beoordelingsfout werd gemaakt. De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat zij wel degelijk lijdt aan een ernstige ziekte is uiteraard niet voldoende om het onderbouwd advies van de arts-adviseur, dat zij nalaat in concreto te betwisten, te doen wankelen.

2.10. Uit voornoemd advies blijkt voorts duidelijk dat de arts-adviseur oordeelde dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals duidelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur heeft deze in lijn geoordeeld met het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nu de arts-adviseur oordeelt dat

er in casu geen sprake is van een aandoening die actueel een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij en dat zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst, er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling omdat het risico op suicide niet hoger ligt dan het gemiddelde aangezien verzoekende partij in het verleden nooit wanhoopsdaden beging noch ermee dreigde en ook nooit werd gehospitaliseerd en psychiatrische opvolging niet essentieel is omdat er geen bewijs voorligt dat zij in België effectief opgevolgd wordt door een psychiater, kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou de arts-adviseur enkel levensbedreigende aandoeningen – aandoeningen die een direct risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit - in aanmerking nemen of nog artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend geïnterpreteerd heeft. Bovendien is het citaat dat verzoekende partij toevoegt ter onderbouwing van haar standpunt nergens terug te vinden in het *in casu* medisch advies van de arts-adviseur. De verwijzing naar het arrest van de Raad van 7 februari 2013 is dan ook niet dienstig nu het geenszins gaat om een identiek of gelijklopend geval.

2.11. De Raad ziet voorts niet in waarom de arts-adviseur nog de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zou moeten nagaan nu hij uitdrukkelijk vaststelt dat er actueel geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling ook zonder behandeling in het land van herkomst.

2.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER